Alva och bjällran i snön

Mamma och pappa

Den här boken tillhör

_____

Välkommen till den här exempelboken! Den är gjord precis som din egen blir, av fotona och valen som visas intill, och visar hur en berättelse från Saga till dig kan se ut. Bläddra, läs och föreställ dig ditt barn som hjälten i sin egen saga.

Det var natten före julafton. Inne i huset doftade det pepparkakor, saffransbullar och granris. Alva hade lagt den sista polkagrisen på fatet när något klingade vid fönstret. Klirr, klirr, klirr.

I snön stod en liten renkalv. Den hade vingar, hopvikta som två mjuka kappor längs ryggen, och en silverfärgad bjällra vid halsen. Den tittade upp mot Alva, tittade upp mot himlen och trampade sedan med en pytteliten klöv. Mellan molnen gled några mörka prickar bort över månen. Renkalven försökte bre ut vingarna, men vek ihop dem igen. Då sprang Alva mot hallen.

Alva drog på sig mössa, vantar och stövlar så fort att ena vanten hamnade bak och fram. ”Det får vara så”, sa hon. Kall luft med doft av snö smet in genom den öppna dörren.

Renkalven hade redan hittat en rad små klövspår. De låg i pudersnön och pekade mot granskogen. Alva hukade sig bredvid dem. ”Vi går efter flocken”, sa hon. ”Ett steg i taget.” Hon tänkte efter och sa: ”Ett genom granarna.” Renkalven tog ett försiktigt steg. Bjällran svarade: klirr. Alva tog ett till, och tillsammans följde de spåren mot de mörka träden.

I granskogen var det tyst på snövis. Grenarna hängde vita och runda, och ibland föll en snöklump med ett litet plopp. Alva såg klövspåren först, två små märken och sedan två till. Hon följde dem noga, som när hon letade djurspår efter ett nytt snöfall.

Renkalven skyndade tre steg, men en låg gren fastnade i ena vingen. Den ryckte till och stod stilla. ”Vänta, jag ser”, sa Alva. Hon lyfte undan grenen försiktigt. ”Ett genom granarna”, påminde hon. Renkalven gick vidare. Mellan stammarna öppnade sig ett stort vitt fält, och långt därute hördes ett djupt bummm.

Bakom den sista granen låg sjön, frusen och blank under snön. Djupt därinne sjöng isen: bummm, bummm, som en jättestor trumma långt under marken. Renkalvens öron for åt varsitt håll.

Men flockens spår glimmade över sjön. De var inte vanliga märken längre. De lyste silvervitt och band ihop stränderna som en smal vinterbro. Alva satte ner sin stövel på det första glimrande spåret. ”Ett genom granarna”, sa hon. Sedan såg hon nästa del av vägen. ”Och ett över isen.” Renkalven stod kvar en stund. Då lät bjällran klirr, och den satte sin lilla klöv bredvid Alvas.

Mitt på sjön sjöng isen igen, längre nu: bummm-bummm-bummm. Renkalven gjorde ett skutt. Bjällran skramlade så hastigt att Alva nästan tappade räkningen på stegen.

”Sjön är duktig på bas”, sa hon. ”Men den behöver hjälp med resten.” Alva nynnade en liten slinga ur en julsång, mjukt och en aning snett. Renkalven lyssnade. Sedan satte den klövarna i de glittrande spåren, en efter en. Ett genom granarna, ett över isen. På andra sidan väntade små guldgula prickar i mörkret. Alva kisade. ”Snölyktor!” sa hon, och ökade farten.

Snölyktorna stod i en krokig rad, runda som bullar av snö. I varje lykta fladdrade ett litet ljus. Det luktade svagt av varm stearin, fast natten var kall och klar.

Mellan lyktorna hittade Alva fler klövspår. Ett hade trampat precis vid hennes gamla pulkabana. ”De var här”, sa hon. Hon tittade upp. Ovanför lyktorna reste sig den höga kullen, vit mot himlen. ”Ett genom granarna, ett över isen, ett förbi lyktorna.” Renkalven sträckte halsen mot toppen, men flocken syntes inte. Bara vinden rörde sig däruppe. Alva började gå mot backen.

Kullen såg dubbelt så hög ut när Alva stod vid foten av den. Här brukade hon åka pulka tills kinderna blev röda och vantarna tunga av snö. Nerför gick det fort. Uppför var mest flås.

”Vi tar små steg”, sa hon. Renkalven försökte klättra, halkade bakåt och satte sig plötsligt mitt i snön. Vingarna hamnade på sned. Alva knep ihop munnen för att inte fnissa, men hennes axlar skakade ändå. Renkalven gav henne en mycket sur blick. ”Förlåt”, sa Alva och räckte fram handen. ”Ett genom granarna, ett över isen, ett förbi lyktorna, ett uppför kullen.” Ett steg till. Sedan ett till.

Halvvägs upp kom vinden runt kullen. Den vispade snö över deras väg. Först blev renkalvens spår grunda. Sedan fylldes Alvas stövelspår igen, tills de bara var mjuka gropar som försvann medan hon tittade.

”Skynda lite”, sa Alva. Hon tog två steg. Renkalven tog ett. Hon tog två till, och den följde efter med bjällran tyst mot bröstet. Bakom dem fanns granarna, isen och lyktorna, men vinden suddade ut alltihop. Alva sa vägen högt, som om orden kunde hålla kvar den: ”Ett genom granarna, ett över isen, ett förbi lyktorna, ett uppför kullen.” Toppen var nära nu. Men skulle flocken vara kvar?

På toppen fanns inga träd, bara himmel, vind och snö som sprang åt sidan. Alva vände sig om. Där borde deras väg ha legat. Men det fanns inga spår alls, inte ett enda.

”Nu kan du flyga”, sa hon och pekade uppåt. Renkalven öppnade vingarna. Den hukade sig, tog sats med framklövarna och stannade. Bjällran dinglade utan ljud. ”Flyg!” sa Alva igen, högre denna gång. Men kalven vek ihop vingarna och kröp samman, liten som en tappad vante. Ovanför dem gled flocken vidare mot molnkanten. Alva knep hårt om sin vante. Vad hade den som flocken kunde höra?

Vinden ryckte i Alvas mössa. Hon höll fast den med ena handen och såg på den andra. Precis under renkalvens haka satt bjällran, blank trots snön. Alva mindes klirret utanför fönstret. Hon mindes hur det hörts mellan granarna.

”De kanske inte ser oss”, sa hon. ”Men de kanske hör.” Hon tog försiktigt tag i bjällran och ringde: klirr, klirr, klirr. Tre tydliga ljud. Först svarade bara vinden. Alva ringde igen, fastare. Klirr, klirr, klirr. Då stannade en mörk prick ovanför molnkanten. Sedan kom ett svar, tunt men tydligt: klirr-klirr-klirr.

Renkalvens öron for upp. I himlen svängde de små prickarna tillbaka. Fler bjällror klingade från molnen, som om stjärnorna skakade fickor fulla av silver.

Alva tittade på pulkabacken. Den föll mjukt ner från toppen, slät av många åk och bred nog för två. ”Du behöver inte börja rakt upp”, sa hon. ”När jag åker här lutar jag mig framåt först, och sedan går det av sig självt.” Hon ställde fötterna vid kanten. ”Ett genom granarna, ett över isen, ett förbi lyktorna, ett uppför kullen …” Renkalven tog ett steg fram. Alva log. ”… och ett nerför.”

Alva sprang. Hon sprang som när pulkan redan har börjat glida och man måste hinna med innan den försvinner. Snön puffade runt stövlarna. Renkalven sprang bredvid henne, först stelt och sedan fortare.

”Ett nerför!” ropade Alva. Kalven sträckte vingarna. Ett språng gjorde den. Sedan ett till. Vid det tredje språnget nuddade klövarna nästan inte snön. Bjällran sjöng så klart att Alva skrattade mitt i flåset. Renkalven steg över snökanten och upp i den ljusnande himlen. Flocken kom emot den, klingande och glittrande, och den lilla kalven flög rakt in bland dem.

På julaftons morgon var huset stilla igen. Det doftade kaffe, pepparkakor och den lilla granen i hörnet. På bordet låg saffransbullarna under en randig handduk. Alva gick fram till fönstret.

I den nya snön fanns en rad små klövspår, ända fram till huset och tillbaka igen. I toppen av granen hängde en liten silverfärgad bjällra på ett mörkrött band. Alva ställde sig på tå och gav den en försiktig knuff. ”Klirr, klirr, klirr”, sa den. Långt ovanför taket syntes en liten flock i den rosa vinterhimlen. Alva ringde en gång till.

Alva och bjällran i snön

Natten före julafton landar en liten flygande renkalv utanför Alvas fönster, långt från sin flock. Alva följer spår genom snö, över sjungande is och uppför sin egen pulkabacke, där en liten bjällra måste höras hela vägen till himlen.

sagatilldig.se